

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 121.152 van 1 juli 2003
in de zaak A. 73.929/VII-15.414.**

In zake : Peter VAN STAEY,
die woonplaats kiest bij
Advocaat H. VAN BURM,
kantoor houdende te GENT,
Cyriel Buyssestraat 12,

tegen :

de bestendige deputatie van de provincieraad van
OOST-VLAANDEREN.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Peter VAN STAEY op 9 april 1997 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen van 13 februari 1997 waarbij het beroep tegen de milieuvergunning aan verzoeker afgeleverd door het college van burgemeester en schepenen van de stad Gent op 3 oktober 1996 enerzijds niet wordt ingewilligd doch anderzijds de aan verzoeker toegekende milieuvergunning wordt gewijzigd;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de beschikking van 25 juni 2002 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van verzoeker;

Gelet op de beschikking van 8 april 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 22 mei 2003;

Gehoord het verslag van Staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat B. VANLEE die, loco Advocaat H. VAN BURM verschijnt voor verzoeker, en van bestuurssecretaris F. COCRIAMONT, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het andersluidend advies van Eerste Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. De feiten

Overwegende dat de relevante gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Op 3 oktober 1996 verleent het college van burgemeester en schepenen van de stad Gent aan verzoeker een milieuvergunning voor de exploitatie van een autoherstelwerkplaats gelegen aan de Aaigemstraat nr. 16 te Gent. De vergunning wordt verleend voor een termijn van twintig jaar en is afhankelijk van de algemene en de sectorale milieuvoorwaarden, alsook van een bijzondere voorwaarde die betrekking heeft op de bovengrondse opslag van P4 producten.

1.2. De burens, met name de heer en mevrouw EECKHOUDT-VANKERKHOVEN stellen beroep in tegen dit vergunningsbesluit. Zij klagen vooral over geluidsoverlast.

1.3. In het kader van de beroepsprocedure wordt een reeks adviezen uitgebracht :

Het bestuur Milieuvergunningen stelt voor het beroep gedeeltelijk gegrond te verklaren en de bijzondere milieuvoorwaarden aan te vullen met de voorwaarde dat de exploitant binnen de zes maanden na de uitspraak over het beroep

aan de hand van een beperkt akoestisch onderzoek en het uitvoeren van saneringsmaatregelen moet aantonen dat aan de voorwaarden vermeld in artikel 4.5.2.1., §5, van Vlarem II is voldaan.

De AROHM en de Vlaamse Milieumaatschappij adviseren principieel gunstig.

De provinciale Milieuvergunningscommissie is van oordeel dat het collegebesluit dient aangevuld met de bijzondere voorwaarden voorgesteld door de provinciale milieudeskundige (beperkt akoestisch onderzoek/sanering). Voorts stelt zij voor de vergunningstermijn bij voorkeur te beperken tot tien jaar teneinde de toekomst te vrijwaren.

1.4. Na een verlenging van de beslissingstermijn wordt op 13 februari 1997 de thans bestreden beslissing genomen.

Het beroep wordt niet ingewilligd, maar de vergunningstermijn wordt teruggebracht tot tien jaar en er wordt een bijzondere voorwaarde opgelegd, op grond van dewelke "binnen de 6 maand na de uitspraak van dit beroep (...) de exploitant aan de hand van een beperkt akoestisch onderzoek en na het uitvoeren van saneringsmaatregelen (veranderen ijzeren rolkrik, isolatielaag tegen gemene muur met klagers en de aanpassing van de rolpoort) (dient) aan te tonen dat voldaan is aan de bepalingen van art. 4.5.2.1. par. 5 van Vlarem II". Met betrekking tot de geluidshinder wordt gesteld wat volgt :

“Overwegende dat door de beroepers sinds februari 1996 geklaagd wordt over geluidshinder; dat meermaals de politie werd opgebeld maar dat voor zover kan worden nagegaan er nooit vaststellingen zijn gedaan; dat op 11-10-1996 door de beroepers een klacht bij de vrederechter werd ingediend; dat hierbij werd vastgesteld dat vooral het openen en sluiten van de rolpoort en het verplaatsen van de rolkrik als sterk storen worden ervaren; dat de overige geluiden (automotoren, afzuigschouw, compressor) hoorbaar zijn maar niet overdreven storend;

Overwegende dat de heer VAN STAEY bereid is de ijzeren rolkrik te vervangen door één op rubberen wieltes; dat m.b.t. de rolpoort een offerte in de maak is voor een elektrische bediening van de poort, waardoor de op- en neergaande bewegingen veel langzamer zouden gebeuren en bijgevolg ook geluidsarmer; dat beide partijen inlichtingen zouden inwinnen over de haalbaarheid en de kostprijs van isolatie langsheen de scheidingsmuur;

Overwegende dat tijdens de behandeling in eerste aanleg door de dienst Leefmilieu van de stad Gent geluidsmetingen werden uitgevoerd op 13 en 16.09.1996; dat daarbij geen overschrijding van de normen (voor een woongebied op minder dan 500 m van een gebied voor gemeenschapsvoorzieningen en openbare nutsvoorzieningen) werd vastgesteld;

Overwegende dat op 28-10-1996 door dezelfde dienst een nieuwe geluidsmeting gedaan werd waarbij de aandacht uitging naar de piekgeluiden veroorzaakt door volgende activiteiten : motoren op hoog toerental (53,9 dB(A)), verslepen van de krik (65,0 dB(A)), kloppen op een knalpot (40,2 dB(A)), en het

openen/sluiten van de rolpoort (49,0 dB(A)); dat een aantal activiteiten bijgevolg de normen voor incidenteel geluid overschrijden (20dB(A));

Overwegende dat volgens de exploitant op 10-01-1997 door CENTEXBEL een bijkomend akoestisch onderzoek zou uitgevoerd worden en op basis van dit onderzoek zouden verdere maatregelen genomen worden;

Overwegende dat de garage op weekdagen open is van 7 tot 19 uur; dat in die tijdspanne de normale garageactiviteiten uitgevoerd worden; dat volgens de exploitant de activiteiten na 19 uur beperkt zijn tot geluidsarme herstellingen zoals elektrische panne en administratieve taken; dat tijdens het plaatsbezoek bij de beroepers een draaiende motor vaag hoorbaar was;”

2. De gegrondheid van het beroep

2.1.1. Overwegende dat verzoeker als eerste middel "bevoegdheidsoverschrijding" en "interne strijdigheid van het besluit" inroept; dat hij betoogt dat de verwerende partij het administratief beroep niet inwilligde maar toch de vergunningstermijn halveerde en bijkomende vergunningsvoorwaarden oplegde;

2.1.2. Overwegende dat in de memorie van antwoord de verwerende partij doet gelden dat de in beroep aangevoerde elementen geen aanleiding konden geven tot het weigeren van de vergunning en dat om die redenen het beroep niet werd ingewilligd, dat evenwel tijdens het onderzoek is gebleken dat bijkomende maatregelen aangewezen zijn om de geluidshinder voor de omgeving tot het aanvaardbare te beperken, zodat het noodzakelijk is de vergunningstermijn te beperken en een akoestisch onderzoek op te leggen, dat het feit dat de bestendige deputatie de aanvraag opnieuw aan een grondig onderzoek onderwerpt, steeds volgens de verwerende partij, geen overschrijding van de bevoegdheid inhoudt;

2.1.3. Overwegende dat verzoeker in de memorie van wederantwoord geen verdere argumenten meer bijbrengt;

2.1.4. Overwegende dat ingevolge de devolutieve werking van het beroep de beroepsinstantie de aanvraag binnen de perken van het beroep in haar geheel opnieuw onderzoekt, rekening houdend met zowel legaliteits- als opportuniteitsaspecten; dat zij er in beginsel niet toe gehouden is enkel de door de beroepindieners aangevoerde argumenten in rekening te brengen bij de beoordeling van de aanvraag; dat het administratief beroep van de omwonenden er toe strekte de in eerste aanleg verleende vergunning te horen weigeren, in hoofdzaak omwille van de geluidsoverlast die door de betrokken inrichting wordt veroorzaakt; dat de bestreden beslissing weliswaar de in eerste aanleg verleende vergunning laat verder bestaan, maar de vergunningstermijn halveert en een bijzondere voorwaarde oplegt; dat uit de aanhef

van de beslissing blijkt dat dit gebeurde omwille van de problematiek van de geluidsoverlast; dat, hoewel het dictum van de bestreden beslissing dit inderdaad verkeerd weergeeft, het beroep van de belanghebbende derden eigenlijk gedeeltelijk wordt ingewilligd; dat te dezen, in beginsel, een louter vormelijk verkeerde aanduiding in het dictum van de bestreden beslissing van de aard ervan niet tot de nietigheid van dit besluit kan leiden; dat het middel niet gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat het tweede middel genomen wordt uit de schending van artikel 20 van het milieuvergunningsdecreet van 28 juni 1985; dat verzoeker stelt dat de Bestendige Deputatie optrad als administratieve rechter en zich diende uit te spreken over de door de beroepindieners opgeworpen grieven en dat na de niet-inwilliging van het beroep de verwerende partij geen andere vergunningsvoorwaarden kon opleggen nu dit niet tot haar bevoegdheid behoorde;

2.2.2. Overwegende dat in de memorie van antwoord de verwerende partij repliceert dat zij niet optrad als administratief rechtscollege en dat zij niet is beperkt tot een loutere evaluatie van de beroepsargumenten, doch de milieuvergunningsaanvraag in haar totaliteit opnieuw dient te onderzoeken;

2.2.3. Overwegende dat in de memorie van wederantwoord naar het verzoekschrift wordt verwezen;

2.2.4. Overwegende dat de overheid die uitspraak moet doen over een administratief beroep tegen een in eerste aanleg verleende milieuvergunning geen jurisdictionele functie vervult, maar optreedt als administratieve overheid; dat hierboven reeds werd gesteld dat de verwerende partij er in beginsel niet toe gehouden is enkel de door de beroepindieners aangevoerde argumenten in rekening te brengen bij de beoordeling van de aanvraag; dat het tweede middel niet gegrond is;

2.3.1. Overwegende dat in een derde middel de schending van de motiveringsplicht wordt aangevoerd; dat verzoeker stelt dat de bestreden beslissing op twee vlakken niet aan de verplichting tot motivering voldoet, omdat enerzijds niet wordt gemotiveerd waarom de vergunningstermijn wordt gereduceerd tot tien jaar en omdat anderzijds de opgelegde bijzondere milieuvoorwaarde is gesteund op motieven die intern tegenstrijdig zijn, omdat enerzijds wordt gesteld dat een beperkt akoestisch onderzoek nodig is, terwijl anderzijds reeds bepaalde saneringsmaatreg-

len dienen te worden getroffen, waar dergelijke maatregelen pas kunnen worden opgelegd nadat het akoestisch onderzoek heeft aangetoond dat zij aangewezen zijn, omdat de activiteiten de toegelaten geluidsnormen overschrijden; dat verzoeker verder stelt dat hij reeds een akoestisch onderzoek liet uitvoeren door een erkend deskundige en dat de in de bestreden beslissing opgelegde saneringsmaatregelen niet terug te vinden zijn in de besluiten van dit onderzoek;

2.3.2 Overwegende dat de verwerende partij daar tegenover stelt dat de beperking van de vergunningstermijn tot tien jaar alles te maken heeft met de mogelijke problemen inzake geluidsoverlast en dat de redenen vervat liggen in de omstandige motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de geluidshinder, terwijl bovendien wordt verwezen naar de adviezen van de provinciale milieudeskundige en van de provinciale Milieuvergunningscommissie waarin een beperking van de vergunningsduur werd voorgesteld; dat zij verder repliceert dat het akoestisch onderzoek werd opgelegd omdat uit de verschillende gegevens in het dossier niet ondubbelzinnig blijkt of de geluidshinder tot het aanvaardbare is beperkt, zodat het aangewezen is de akoestische toestand op een objectieve manier vast te stellen; dat zij vervolgt dat de concrete saneringsmaatregelen (veranderen ijzeren rolkrik, isolatielaag tegen gemene muur en aanpassing van de rolpoort) niet als bijzondere voorwaarden werden opgelegd, maar aandachtspunten zijn voor het akoestisch onderzoek;

2.3.3. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord stelt dat het “frappant [is] ... dat voor het eerst in de memorie van de verwerende partij een uitleg wordt gegeven die neigt naar een motivering i.v.m. de beperking van de termijn...”, maar dat het beperken van de vergunningstermijn en het akoestisch onderzoek twee duidelijk onderscheiden aspecten zijn die echter door de verwerende partij worden verward; dat hij verder een tegenstrijdigheid onderkent in het feit dat de verwerende partij in de memorie van antwoord stelt dat uit het akoestisch onderzoek zal blijken dat de concrete saneringsmaatregelen alleszins noodzakelijk zullen zijn, maar dat ze niet als bijzondere voorwaarden worden opgelegd;

2.3.4. Overwegende dat verzoeker in de laatste memorie stelt dat een “vermoeden van motivering” niet volstaat om te stellen dat aan de motiveringsplicht is voldaan en dat er in de akte geen motivering werd gegeven, terwijl dit wettelijk vereist is; dat hij verder betoogt dat nopens de beperking van de duur van de vergunning de motivering formeel en materieel “geheel zoek” is;

2.3.5. Overwegende dat de formele motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt; dat uit de aanhef van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat zowel de beperking van de vergunningsduur als het opleggen van een akoestisch onderzoek werden verantwoord door de mogelijke geluidshinder en moeten worden gezien als maatregelen bestemd om deze, vooral in het belang van de omwonenden, te beoordelen en desgevallend te beperken; dat het bestreden besluit voldoende met redenen is omkleed; dat verzoeker noch de onjuistheid van de motieven, noch de kennelijke onredelijkheid ervan aantoot; dat uit de elementen van de zaak, die in de aanhef van de bestreden beslissing werden aangehaald (procedure bij de vrederechter, geluidsmeting van 28 oktober 1996) blijkt dat er geluidsproblemen zijn en dat verzoeker zelf reeds bereid was of scheen om de concrete saneringsmaatregelen door te voeren; dat het middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op een juli tweeduizend en drie, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	E. BREWAEYS,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.